

Radoslav Procházka

Brichtov boj

Dejiny testosterónu

v meste a na vidieku

IKAR

Radoslav Procházka

Brichtov boj

Dejiny testosterónu
v meste a na vidieku

*Všetky postavy tohto príbehu sú vymyslené a rozprávajú
iba samy za seba.*

Text © 2021 by Radoslav Procházka
Design © 2021 by Nikola Tilgnerová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8194-3

„Jednou z nevýhod rozprávania o tom, čo sa stalo, Jeffers, je fakt, že rozprávanie prichádza až potom, čo sa niečo stalo. Ten fakt je taký zjavný, až pôsobí stupidne, ale to, čo si *myslíš*, že sa stane, je podľa mňa rovnako dôležité, ako to, čo sa skutočne stalo.“

Rachel Cusk: *The Second Place*

„Nejde o to, že si spomínaš na dobré, čo bolo. O to ide, že vtedy, keď bolo dobre, si si nevedel predstaviť, že by sa to mohlo pokašľať. Poviem ti konkrétne. Mne keby niekto večer predtým povedal, že o týždeň neskôr budem vo väzbe a ďalší rok sa nedostanem domov, tak si myslím, že mu kompletne preskočilo. Proste úplne niečo nepredstaviteľné že sa ti môže stať. A mama mi hovorila, že to platí aj naopak. Že človeka vie pri živote najlepšie udržať zvedavosť. Aké to bude o ďalší mesiac, o ďalší rok. Nikdy nevieš.“

Michal Franka: *Na brehu spieva dav*

Prvá

část

„Nože mi ešte ulej z tej burgundy, šuhajko,“ hlaholí otec na čašníka, ale pozerá sa pritom na mňa, tuším dokonca žmurkol. Košelu už má rozopnutú o gombík nižšie, ako mu mama vždy hovorila, že je gustiózne, kravatu povolenú tak, že sa mu jej koniec plantá okolo rozkroku, brunátny v tvári a s veľkými spotenými kruhmi pod pazuchami. Ale aspoň je vysmiaty.

Vonku už je takmer tma a dvíha sa vietor, takže sa z terasy postupne všetci sťahujú dnu, všetci okrem fajčiarov. Ja občas vybieham za Dášou, zaniest' jej prosecco aj sa zľahka zapojiť do hlúčikov od nás z ateliéru. Už sa však stihli premiešať s ľuďmi od Lapina a to ma až tak nebaví, moc ich nepoznám. Navyše, zatiaľ pijem menej než ostatní a naladiť sa na tých, čo sa opití prekrikujú a všetko im je smiešne, chvíľu trvá. Beztak tam s tými flautami sektu chodím hlavne preto, aby som si bol istý, že sa na Dášu nikto nelepí a je v pohode.

Vyzerá, že je, všetci sú. V Devíne vedia variť aj sa vedia správať, dídžej sa takisto vyzná. Ten someliér, čo mu otec hovorí šuhajko, ten je tiež okej. Odložil mi bokom fľašu Masseta a z toho mi ulieva tak decové dávky. Dávam si tretiu a konečne začínam mäknúť, uvoľnil som sa. Dáša mi od dídžeja vypýtala Billie Eilish, ale prepol to ešte pred koncom na nejakú odrhovačku, tak idem von, nadýchať sa starej dobrej voňavky, čo sa v nej Dunaj mieša s výfukovými plynmi. Chvíľu

sledujem, ako sa červená na semafore strieda so zelenou, električky s autami a ružovú nad Mos-
tom SNP ako pomaly strieda parížska modrá,
pozerám na tie barokovo nariasené oblaky a som
takmer šťastný.

Vnútri sa to už začína preklápať z decentného
rautu do lascívnej barovej polohy. Všetci spotení,
rozgajdaní, vláčni, na malom parkete sa natriasajú
tíne, čo neviem rozoznať, pri stoloch sa, strikt-
ne podľa rodových očakávaní, rieši buď riadenie
vesmíru, alebo problémy s deťmi a ich učiteľkami,
žlté svetlo z večere nahradil tmavosivý opar, čo
vonia stredným vekom. Už nie túžba, ale ešte nie
zúfalstvo. Niečo medzi, ale navrchu prekryté plá-
novaným kolektívnym uvoľnením, rozhodnutím,
že sa ide von, ide sa piť a všetko, skoro všetko, sa
môže, prinajmenšom do ďalšieho rána. Potom už
sa zase nebude môcť, takže to treba stihnúť, treba
sa opiť, pohádať, udobriť, prepudrovať nos, po-
chváliť, posťažovať, treba sa rozbiť. Programovo.

Alebo aj spontánne, nechcem byť zlý. Všetci sa
dnes tešíme. Skoro dva roky sa na tom robilo a už
sme my, čo sme sa okolo toho celý čas motali, po-
trebovali nejaký úspech, nejaký dôvod na oslavu.
Stavebko je dobrý dôvod, veľmi dobrý, takže La-
pin na večierku nešetril. Keby nebolo tých preven-
tívnych hygienických obmedzení, asi by to spravil
ešte väčšie. Ale aj štyridsať ľudí sa vie zabaviť, keď
majú pocit, že si to zaslúžia.

Ja ho mám určite. Posledné tri, štyri mesiace už
bol fakt dosť veľký stres, vrátili nám to z mesta pre

svetlotechniku a výjazd z jednej z garáží, v podstate detaily, ale bolo treba si na to zase sadnúť. Odsedieť to nad výkresom a potom to ešte vybehať na úradoch. To už som občas chodil domov aj o jedenástej. Proste sa šturmovalo, s vyplazeným jazykom. Otec videl, že meliem z posledného, ani on už moc nevládal, veď sme sa párkrát aj chytili. Raz naozaj poriadne, to keď som mal pocit, že Lapinovi vôbec nedochádza, čo takáto robota obnáša a že mu otec príliš ustupuje.

„Serú nám na hlavu z každej strany, otec, musíš sa už ozvať aj ty, inak z toho ešte bude prúser,“ povedal som mu, keď sa od Lapina vrátil s tým, že nie, okná väčšie nebudú a s mestom nech si to vybavíme sami. Vytočil sa dosť na to, aby mi vykričal, že si nič nevážim a že keby jeho nebolo, doteraz by som bratislavskej eurofondovej smotánke kreslil kúpeľne.

„Ja budem každú chvíľu končiť, mladý pán, ale ty by si mal myslieť na to, ako sa budeš živiť! Táto robota ťa zviditeľní, ľudí ti zaplatí na rok dopredu, tak sa prestaň ľutovať a trochu sa vyhecuj,“ povedal tým priškrteným hlasom, ktorým v takýchto situáciách rozpráva, akoby sipel pomedzi zuby. A ktovie, možno z toho bude aj cena, tipujem, že si ešte pomyslel sám pre seba, bolo mi jasné, že na tom mu záleží možno aj viac ako na peniazoch.

Skrátka a dobre, uľavilo sa mi, že sme dostali to stavebko, aj preto, lebo nás vyplatia, ale aj, a možno dokonca hlavne preto, lebo to postupne budeme môcť pustiť z rúk a ja budem mať koneč-

ne viac času na vychytávky, investične drobné, ale remeselne zaujímavé veci, čo som dva roky musel nechať tak. A že budem viac doma, tam už to takisto začíname cítiť. Nielenže som začal zle spávať, ale aj keď som hore, tak so mnou nie je moc reč. Je to predsa len dlho, dvadsať mesiacov života akoby nad jedným výkresom, z jednej strany do toho čumí investor, ktorého síce uznávam, Lapin je fakt frajer, do toho, kým dnes je, sa urobil sám, od piky, nie ako tí ostatní, čo mali fotrov v strane a väčšina ich bohatstva pochádza z obchodov so štátom, no, obchodov, skôr odrbov na štáte, prosťe mi nevaďí, že je Lapin hustý a k zamestnancom sa občas správa ako k služobníctvu, jednak má na to právo a jednak mňa sa to netýka, ku mne je normálny, ale z druhej strany ma buzeruje ešte aj vlastný otec, čo si vsugeroval, že tesne po šesťdesiatke dostal životnú šancu sa predviesť a s veľkými chlapcami sa posadiť za jeden stôl.

Celý projekt vymyslel on a makal na ňom aspoň tak ako ostatní. Každodenný manažment celej tej mašinerie však nechal na mňa. Rok a pol som chodil do roboty na desať, dvanásť hodín, úplne na konci aj na viac. Pôvodne som dúfal, že ma nechá aj reálne kresliť, ale keď som videl, ako veľmi túži dorobiť to vo vlastnej réžii, netlačil som na to. Má to byť jeho labutia pieseň, pomník, podľa ktorého ho raz budú súdiť.

Párty je to fakt dobrá, zrazu mám pocit, že si to predsa len užijem. Ešte aj Lapin, čo sa doteraz

tváril trochu oduto, si od dídžeja vypýtal džingel a dáva motivačnú reč. Že sme skvelá partia, ktorú čakajú veľké veci, že ďakuje hlavne môjmu otcovi, v ktorom našiel nielen skúseného profesionála, ale aj dobrého priateľa, a že síce ešte nie sme úplne vo finále, ale už vidíme svetlo na konci tunela. Na zdravie a na spoločné úspechy!

Z pódia ide rovno k nám a bez váhania si sadá na Dášino miesto. Tá sa zase niekde motá, ale nevadí, teraz už je aj tak jedno, kto kde sedel na začiatku. Aspoň sa porozprávame, čo ďalej, s investorom tohto typu sa to nikdy nekončí pri jednej veci, robota od Lapina by nás vedela živiť celé roky. Lenže rýchlo zisťujem, že v tejto zostave sa o robote nebude dať baviť, a Lapin to zjavne číta rovnako, hučí do nás pikošky z politiky a biznisu, kto s kým, za čo, prečo, kto je chuj a s kým sa dá, koho každú chvíľu zavrú a kto sa radšej preventívne zdekoval. Pár ľudí pri stole nad tým híka bez predstieranania, zvyšok z povinnosti.

Prvých dvadsať minút sa mi to ešte zdalo akotak zaujímavé, teraz už ma z toho bolí hlava, držím sa bokom. Ani k Dáši už sa v tejto fáze radšej moc nemám, viem, že by som každú chvíľu začal byť prítulný, a viem aj to, že ona nechce, aby sa o nás vedelo inak než ako o verejnom tajomstve.

Práve ide sem. Vidí, že jej Lapin sedí na stoličke, a tvárou jej prebehne náznak opovrhnutia, poznám ten výraz, aj mne ho už párkrát stihla dopriať. Lapinovi je hneď jasné, koho podsadol. Niežeby sa postavil, naopak, ešte sa majetnícky oprie

dozadu. „Ó, aká pocta! Slečna Baxová osobne, v celej svojej nádhere! Vy ste sa mi celý večer vyhýbali naschvál alebo žiarlim zbytočne?“ nadrapuje sa, nadúva jak taký kraken, mávajúc pritom rukami, a ešte aj demonštratívne obracia zrak ku mne.

Dáša je zrazu celá červená, ja asi tiež. „Sedte, pán inžinier, nevstávajte,“ hovorí mu, teraz by sa mal asi červenat' on, ale to ani náhodou, „akurát sa idem rozlúčiť.“

„A čože, čože? Zle vám sadli bublinky? To hneď napravíme, vdovička vám určite zlepši náladu,“ chechce sa už menej hrmotne, ale posmech mu ani z tváre, ani z hlasu neodchádza.

Asi by mi to malo vadiť, ale zase viem, že keď je triezvy, má svoj formát. Štíhly, vždy upravený, dokonale ostrihaný aj oholený, živý, skoro až pichlavý pohľad hlboko zasadených očí. Ide z neho taká prísna elegancia. Keď má vypité, tie lazy, kde vyrastal, sa prederú na povrch, ale nebude náhoda, že je tam, kde je. Možno človek musí byť tak trochu sviňa, ak sa má udržať úplne hore, a keď to vie spojiť s pestovanou nedostupnosťou, ľudia to skôr obdivujú, než by im to prekážalo. Aj na mňa to vždy robilo dojem, dokonca som sa viackrát pristihol pri pocite, že by som tiež chcel byť taký, čo ja viem, asertívny, sebavedomý? Proste frajer.

Dáša si ho nevšíma, obracia sa ku mne, a keď vstávam, tak asi príliš horlivo, lebo prevraciam stoličku. Teraz už som stopercentne červený. „Ráno sa vidíme v robote, Maťko, pa,“ vraví a dáva mi pritom pusku na líce.

„Ale zajtra...“ začal som, ide pusa na druhé, „... je sobota,“ hovorím jej. Len sa usmeje, otočí a kráča preč. Sadám si späť. Som pako, čo už. Vstávam a idem si dať doliať.

Všetci, kam dovidím, sú pohrúžení do svojich vecí, tancuje sa, ľudia si vykladajú staré dobrodružstvá so silným rehotom, ktorý im má dať váhu, pri jednom stole sa dokonca pretláčajú, lakte zapreté do mandlí rozmrvených vo škvrnách z červeného vína, funia si tam do ksichtu, vírus-nevírus, carpe diem, gaudeamus igitur.

Začína sa ma chytať pocit, že mám tak akurát. Aj otec sa už dosť kníše, postavil sa, ale vzápätí si zase sadá, ledva triafa na stoličku. Radšej idem k nim, nech má aspoň mama nejakú spoločnosť. Vidím na nej, že už sa trápi.

„Stanko, pôjdeme pomaly aj my, nie?“ hovorí otcovi, ledva si sadnem.

Dobrý nápad, chystám sa povedať, ale Lapin ma predbieha: „Čo sa vy staráte, kedy pôjde dospelý chlap domov? Keď vám je dlho, zoberte si taxík a nechajte nás, nech sa trochu zabavíme.“

Pozerám vydesený na otca, či sa ozve, nechcem sa mu zbytočne starať do kapusty, on je hlava rodiny a všetci sme to tak brali celý život. Okrem Lucie, ale tá preto aj odišla, hneď po maturite.

Otec má hlavu na prsiach a niečo mrmle. Nádychnem sa, že teda niečo poviem ja, lenže neviem čo. Mama ma, našťastie, chytá za ruku, slzy v očiach, ale aj prosba, nechaj tak. Nechať tak je moja špecialita, ani prosiť ma netreba.

Všetci sme ticho a čakáme, čo bude. Otec zdvíha hlavu, stavia sa, zdvíham sa tiež. Beriem ho pod jednu pazuchu, mama pod druhú, ani jeden z nás nič nehovorí. Sme asi tri metre od stola, Lapin sa začína chechtať a vzápätí, ako na povel, aj jeden z tých jeho podvyživených adlátusov v superslim oblečkoch, čo s ním tuším chodia aj na záchod. Otec vyzerá, že o tom nevie, ale už ide sám, mňa odstrčil jak malého chlapca, ale mamu jemnejšie, aspoňže tak.

„Myslím, že bude lepšie, ak sa trochu prejdeme po nábreží a taxík si vezmeme až na Štúrovej,“ hovorí mi mama. Fúka už síce riadny vetrisko, ale ešte stále je relatívne teplo, takže dobre, poďme tak, odpovedám jej, hádam sa otec na vzduchu trochu preberie.

Ideme tak tri, štyri minúty, už sme kúsok za prístavom a mne na krk padá prvá kvapka. „Pridajme trochu, čo poviete?“ obraciam sa na našich. Otec otvára ústa, asi aby ma zahriakol, čo iné. Neskoro. Z oblohy sa zrazu valia celé snopy vody, ešte sme iba pri múzeu, a už teraz sme kompletne mokrí, mama sa dokonca začína chvieť od zimy. Kým dôjdeme na Šafko, budeme sa po členky brodiť potokmi.

„Ja som si tu za rohom nechal auto,“ kričím do toho vodopádu, „pobehnime tam, je to maximálne tridsať metrov.“

Tu je. Otváram mame dvere, ale tá najskôr tlačí dnu otca. Keď vidím, ako mu zase raz dáva prednosť pred sebou, vlasy zlepené do mokrých chu-

máčov, z očných tieňov jej po tvári stekajú tmavé potôčky, premkýna ma dojatie aj srd. Sadám si za volant. Otáčam sa dozadu, spýtavo, ale nečakám, že mi to prejde. Mama len rezignovane kýva hlavou. „V pohode, mami, keď to vezmeme po nábreží, sú to vlastne len tri veľké križovatky a ja presne viem, kde bývajú hliadky,“ hovorím jej už iba pre dobrý pocit. Pochybujem, že ma počuje. V aute duní sto decibelov, dážd' rachoce na kapote ako bubeník z Judas Priest.

Otec dvakrát zachrápal, ale už sa preberá. „No čo, no, treba osláviť, kým je čo, takýto kšeft už sa nám nikdy nemusí podariť,“ zahlási. Grgne si, ztvára oči a už zase chrápe. Mám pocit, že dokonca so šťastným úsmevom na tvári. Taký semafor nálady sme tu teraz, otec blaženosť sama, ja celkom dobre napáčaný vínom a zároveň rozladený a mama smutná. Ja som vždy tá oranžová, aj vždy budem, furt iba pripravený, ani stopka, ani štart.

2

Lucia nevedela byť oranžová, nikdy, ani keď bola úplne malá. Tri školy vystriedala, kým si ju niekde boli ochotní nechať, dvakrát jej šili hlavu, dvakrát ušla z domu, stokrát povedala otcovi, že je tyran. Alebo malomeštiak. Alebo lúzer. Dobre, do lúzrov mu vynadala iba raz, ten úplne posledný tesne predtým, ako sa zbalila a odišla do

Lyonu umývať riad. Teraz je v Paríži, kurátorka v nejakej galérii v tých nových projektoch v Saint-Denis, určite si príde strašne šik. Ako, pekné to tam je, aj to žije, ale bývať by som tam nechcel. Báľ by som sa ísť potme domov.

Lucia sa nebojí, a ak hej, tak nám by sa k tomu nikdy nepriznala. Trvalo jej skoro rok, kým nám bola schopná povedať, že má dieťa s nejakým Marokáncom, čo sa tvári na umelca, ale v skutočnosti robí nájomného zvukára druhotriednym kapelám. Aj to nám asi povedala iba preto, lebo sme ju tam išli pozrieť a prišli by sme na to. Amina, Amina Tazi sa volá vnučka Stanislava Brichtu a Eleny Brichtovej. Čo dodať, jednoducho Lucia.

Ale udobrili sa pri malej, aspoňže tak. Lucia otca dokonca objala, keď sme odchádzali, a potom pohladkala po ramene. Všimol som si, že ho to dojalo, a hneď vzápätí aj to, že ma na sekundu niekde pod rebrom bodol malý osteň žiarlivosti. Ja sa mu celý život snažím vyhovieť, tridsať rokov naňho pozerám ako na riaditeľa zemegule, a nič, naloží mi hocikedy, akoby som mal ešte stále pätnásť. A stačí, aby ho Lucia, čo pre ňu prišiel o vlasy a namiesto nich dostal bajpas, trochu vystískala, a už je namäkko. Ale fakt len na sekundu to bolo, hneď ako som si to uvedomil, ma to aj prešlo. Jednak som aj ja dosť zmäkol, keď som videl malú Ami, ako sa s Luciou k sebe majú, a jednak mňa samého vyčerpávalo, keď sa sestra s otcom hádali jak takí psi, hoci už len na diaľku. Veď nech sa udobria, pomyslel som si vtedy, všetci budeme kľudnejší.

S mamou sa Lucia udobrovať nemusela, ony si celé tie roky písavali a volávali, prvý polrok na tajňáša a potom už otvorene. So mnou síce komunikovala menej, a keď sme sa pohádali, tak dlhé mesiace vôbec, ale nikdy som nemal pocit, že by ma nemala rada. Vyčítala mi toho strašne veľa a tým svojím drzým spôsobom, na ktorý som nikdy nevedel reagovať inak, než že som jej zložil. Ono to vlastne vždy bola len jedna vec, že som voči otcovi príliš submisívny. Že jediné, na čom mi záleží, je jeho uznanie, a ak toto nezmením, celý život budem robiť len to, čo mi on robiť dá. To, čo mi schváli.

A veď nech, je to lepšie, ako sa pretĺkať medzi Maghrebčanmi, Francúzov nechať na seba zhora pozeráť, žiť z ruky do úst a ešte sa aj po uliciach premávať so šatkou na hlave. Medzi tunajšími pankáčmi to bývala legenda, od Mierka k Račku posprejovala každý druhý múr a rok žila v squate, teraz vyvára mrkvové kaše, kŕmi sa kuskusom a chystá sa na šahádu. A mne bude ona dávať rozumy!

Keď bolo stavebko tak týždeň na stole, vyhodili sme Lapinovi faktúru. Na dvestotisíc plus dépehá. Splatnosť tridsať dní, podľa zmluvy. Už sme na tie peniaze dosť čakali, bola síce aj iná robota, ale nič také, čo by nám dávalo nejaký pocit pohodlia, nebodaj istoty. To je jedna vec, tá praktická stránka. Druhá vec je, že sme to celý čas robili, aspoň ja určite, s vidinou odmeny na konci. Venuješ tomu skoro dva roky života, tak chceš mať pocit, že to malo zmysel. Otcovi by možno stačilo, ak by sa to postavilo a dostal by sa v Cézarovi na shortlist, ale ja som si chcel konečne kúpiť nové auto aj nejaké bonusy som chcel rozdať, nič špeciálne, ale také, aby potešili. A veď právom, odrobili sme, dobre to dopadlo, tu je účet, na ktorý to treba poslať, čo aké ofuky okolo toho.

Tridsať dní ubehlo, a nič. Volal som Lapinovi do kancelárie, nikdy tam nebol. Písal som mu na súkromné číslo, nič, ani pol slova. Ja to chápem, má dosť svojej roboty, takéto veci zaňho riešia iní. Asi po desiatich dňoch po splatnosti som to radšej povedal otcovi.

„To bude v poriadku, Maťo, ja sa mu ozvem,“ odvetil, ale videl som, že mu čelom prebehol tieň a v očiach sa mu na krátku chvíľu objavil úlak.

Na tretiu správu mu Lapin odpísal, aby sme došli k nemu. Skoro mesiac v keli, ale dnes už sa to hádam pohne.

Čakáme tu dobrú polhodinu. Konečne sa otvárajú dvere, Lapin sa rúti von. Otec sa ledva stíha postaviť, už ho obľápa. „Stanko, rád ťa vidím, starý kamarát, poď ďalej.“

Mňa zdraví kývnutím hlavy, akože ma síce vidí, vie, prečo tam som, ale žeby mojej existencii priznával nejaký význam, to ťažko.

„No čo, páni, ako to ide? Kávu si dáte?“ pýta sa, sadajúc si pritom za stôl a rozmarne ukazujúc na fotelky oproti.

„Ja ak tak zelený čaj, Edko, však vieš, ako mám ja so srdcom,“ povie otec, čo Lapinovi stačí, mňa už sa ani nepýta.

„Alenka, jeden zelený čaj, dve kávy a doneste nám aj ten Martell, buďte tej lásky. To zase môžeš, nie, za gambáč koňačika?“ otáča sa zase na otca, ten zjavne pookrieva, ale pre poriadok sa ku mne ešte nakláňa a potichu mi hovorí, že mame ani muk.

Prvý koňak je rozliaty, Alenka za sebou zatvára. Otec spúšťa také tie zdvorilostné ornamente, ako sa vodí Darinke, čo deti, či už Edko kúpil to rádio, čo sa chystal, kaša je horúca, tak je opatrný. Na chvíľu mi napadá, či sa my naozaj pozeráme do hrnca, či nie my sme tá kaša, ale snažím sa to zahnať. Že je Lapin tvrďas, mi je jasné, ale viem aj to, že s otcom sú kamoši a to sa počíta.

Lapin sa nerozpakuje, zoširoka vykladá o tom novom rádiu, kto všetko tam príde robiť, kto mu hádže polená pod nohy, „a pritom to robím v podstate ako charitu“, hovorí teraz skôr do priestoru

ako nám dvom a na chvíľu sa odmlčí. Využívam príležitosť a krátko si odkašlem, akože by sme prípadne mohli prejsť k téme. Pozerá na mňa, som odhodlaný nesklopiť oči, on akoby čaká, kedy to urobím, a hneď ako sa dočká, mi hovorí: „Vy ste šikovný, lúbi sa mi, jak ste na tom zamakali. Fakt. Viem, že sme na začiatku mali trochu dusno medzi sebou,“ pokračuje, „a že ste zo mňa boli občas nervózny, ale to tak býva, keď sa robí na veľkej veci, to patrí k tomu. Už je to za nami, mohli by sme si potykať, nie?“

Zalieva ma pýcha, vidím, že aj otec je rád. „Bude mi ctou, ďakujem,“ dostávam zo seba a aby som zahnal rozpaky, postavím sa, spravím dva kroky k jeho stolu a s tým zvyškom, čo mám v pohári, k nemu natiahnem ruku. „Ja som Matej, teší ma.“

„Edo,“ hovorí on, ťukne mi o pohár a v tej chvíli mi prestáva venovať pozornosť a obracia sa na otca. „Ale vy ste asi prišli kvôli stavbe, nie počúvať drobného podnikateľa o jeho boji s chobotnicou, tak?“ Postaví sa, ide k dverám, otvára ich, spraví pol kroka cez prah, „ešte po jednom koňaku, Alenka, šup-šup.“

Ďalších desať minút o tom, ako na ministerstve nič nefunguje, „samý diletant, ledva vyjdú zo školy a už majú pocit, že zožrali všetku múdrosť sveta“, vykladá Lapin otcovi, ten iba prikyvuje.

Tretí koňak už si dávajú len oni dvaja. „Ak by si čokoľvek s projektom potreboval doladiť, Edko, tak vieš, že sme tu, deň aj noc, stačí povedať,“ odhodláva sa konečne otec. „A keby si potreboval

ešte pár dní na platbu, tak nie je problém. Len sme chceli vedieť, kedy s tým môžeme rátať.“

Lapinovi na dve, tri sekundy tvrdne ksicht. Už je to preč, už je úplne uvoľnený a nahlas sa smeje. „Že pár dní! Pár dní! To si ma, Stanko, teraz pekne pobavil.“

Pozerám na otca, zrazu je bledý ako stena, ruky zoviera do pästí a pod pazuchou má zase mapu Čierneho mora. „Akože pobavil, Edo? Mali sme dohodu, máme zmluvu, už sú to dobré tri týždne po lehote.“

„Chlapci, ale veď nie ste v brandži druhý deň, musíte vedieť, že nejde všetko zo dňa na deň. Jasné, že vám to zaplatím. Možno už na budúci týždeň, možno trochu neskôr, ale do Vianoc to máte. Kurva, Stano, poznáme sa dáky ten piatok, hádam si nemyslíš, že ťa chcem ojebať.“

Otec znovu trochu pookrieva, znovu sa opiera, zadkom sa posúva nižšie a počuteľne si vydýchne. „Veď preto sme prišli, Edko, aby sme si zoči-voči povedali, čo a ako. Pochop aj ty nás, musíme živiť ľudí, tisícky hodín v tom máme, čo si budeme vykladať, vieš, ako funguje biznis. Jasné, že ti verím, inak by som tu nebol.“

Ak by mal Lapin pocit, že sa pred nami potrebuje viac ovládať, asi by si teraz ten posmešný úškrn odoprel. A ja keby som mal dosť rozumu, asi by som si to nielen všimol a nechal tak. Ale v tom som fakt dobrý, všimnúť si a nechať tak. Raz sa mi to určite zide.